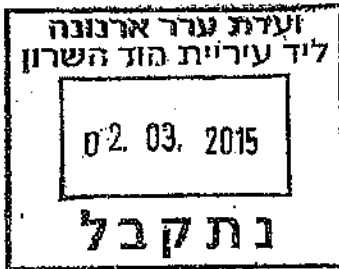

ערר מס' 20/12

בפני ועדת ערר לעניין קביעת ארנונה כללית שליד עיריית הוד השרון

בעניין שבין: חברת פרטנר תקשורת בע"מ ת.צ. 4-004431-52

[Redacted text block]

העוררת

- ד ג -

מנהל הארנונה של עיריית הוד השרון
[Redacted text]

המשיב

בקשה חוזרת ובהסכמה למחיקת הערר ללא צו להוצאות

ועדת הערר הנכבדה מתבקשת בזאת, בהסכמת הצדדים, למחוק את הערר שבכותרת ללא צו להוצאות וכן מתבקשת לבטל את הדיון שנקבע ליום 02/03/2015, והכל מן הנימוקים שלהלן:

1. בשנת 2012 הוגשה השגה ע"ש פרטנר כנגד חיובי הארנונה שהושתו עליה וכן הערר נשוא הדיון הקבוע ליום 2.3.15.
2. בשנת 2013 הוגשה השגה ע"ש פרטנר כנגד חיובי הארנונה שהושתו עליה ובמסגרת התשובה להשגה נקבעה שומת הארנונה לכלל הנכסים בתחום שיפוט הוד השרון.
3. תשובת מנהל הארנונה מייתרת גם את הערר לשנת 2012.
4. בחודש מאי 2014 ייצגה של העוררת תחלף ותועבר לדי עוה"ד יעקב כהן ממושרד עמר, רייטר, זיאן, שוכטוביץ ושות' וכן לעו"ד אלון אידלמן ממושרד עורכי דין יצחק מיוחס ושות'. מצ"ב יפוי כח. בייכ העוררת מבהיר כי יפוי הכח מתייחס גם לערר שבכותרת.
5. בהמשך לתשובת מנהל הארנונה משנת 2013 כאמור לעיל לא עומדות כל מחלוקות בנושא חיובי הארנונה בין הצדדים ולכן מתייתר הצורך בדיון בערר.

המלצה

נא להבהיר כי הצדדים יתבטל הבין שהיה קלוז
אולם 2.3.15 אל הצדדים שהגשה השגה לפני 2012-1-2013
עכר בר-און עו"ד, יו"ר ועדת ערר לעניני ארנונה עיריית הוד השרון ימחקו - 2.3.15

העוררת: הוד השקעות ונכסים בע"מ

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

המשיב: מנהל הארנונה של עיריית הוד השרון

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

בעניין: בקשה חוזרת לביטול החלטה מיום 09/02/15

החלטה

בפנינו מונחת בקשה חוזרת של העוררת שהוגשה ביום 8 במרץ 2015 לביטול החלטתנו מיום 9 בפברואר 2015 ("החלטה").

לבקשה זו קדמה בקשה נוספת שהגישה העוררת ב-2 במרץ 2015 לביטול החלטתנו, אותה דחינו בהחלטתנו מאותו מועד (2.3.2015). ניכר בעוררת כי אין היא רואה בהחלטתנו סוף פסוק, ואף אין היא מקבלת את דחיית בקשתה לביטול החלטתנו כמסיימת את העניין, אלא היא טבורה כי ניתן להמשיך לעתור לעודת הערר שוב ושוב בבקשה שתבטל את החלטה הסופית שקבלה בערר 16/14 זה.

אין אנו טבורים כי בידינו להעתר למבוקש.

נבהיר עמדתנו.

החלטתנו בערר ניתנה לאחר דיון שקיימנו ב-22 בדצמבר 2014 ובו שמענו את טענות הצדדים ובאי-כוחם ואת סיכומיהם. לבקשת הצדדים קצבנו להם פרק זמן של 14 ימים, לאחר מועד שמיעת הסיכומים, כדי לאפשר להם לנהל מו"מ לפשרה טרם שניתן החלטה בערר. משחלף פרק-זמן זה בלא שהצדדים הגיעו לפשרה הוציאה ועדת הערר את החלטה תחת ידה ב-9 בפברואר כאמור, ודחתה את הערר.

הבקשה שלפנינו, כמו גם הבקשה שהגישה העוררת ב-2 במרץ, תומכת יתידותיה בבקשה אחרת של העוררת לתארכת פרק הזמן למו"מ עם מנהל הארנונה ב-14 ימים נוספים. בקשה זו לא הומצאה למוכירות ועדת הערר אלא לאחר מותן החלטתנו (לכל המוקדם ב-15 בפברואר 2015, לפי אישור משלוח הפקס שצרפח לבקשה דנו). אולם אפילו היתה מוגשת לעדה במועד מוקדם יותר, ואף לפני מתן החלטתנו, הרי פשיטא שכל עוד לא שינתה הועדה מהחלטתה הקודמת בדבר קציבת פרק הזמן לצדדים לניהול מגעיהם לפשרה, ממילא לא היה בה מבחינת משפטיות כדי לשנות מתוקף החלטתנו.

העוררת מבקשת לשכנע את הועדה כי היא מוסמכת לדון מחדש בהחלטתה, בהיותה לפי הנטען בבקשה "רשות מנהלית". וכך כותבת העוררת בבקשתה – "עסקינן ברשות מנהלית, כאשר ההלכה היא כי הרשות המוסמכת במקרה זה, לכל רשות מנהלית, אינה כפופה לעניין החלטותיה שלה, לכללי סומיות ומעשת בי דין...".

את הנתות היסוד הוא לא נוכל לקבל.

ועדת ערר לענייני ארנונה מוקמת לפי הוראות סעיף 5 בחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו-1976, ופועלת מכוח הוראות סעיף 6 בחוק זה.

מן המפורסמות היא, כי ועדת הערר לענייני ארנונה היא ערכאה שיפוטית עצמאית, בלתי-תלויה ברשות המקומית, אשר דנה בהתנגדות הנישום לשומות הארנונה ובדחית השגתו בידי מנהל הארנונה (רי הנריק רוטטוביץ "ארנונה עירונית" (מהד' 5 עמוד 1387)). נדייק ונאמר כי יש חגורים כי הועדה היא מעין-שיפוטית. מכל מקום, ועדת הערר איננה רשות מנהלית, וכל מובאות הפסיקה אשר אליהן מפנה אותנו ב"כ העוררת בבקשה לעניין רשויות מנהליות אין רלוונטיות כל-עיקרן לועדת הערר לענייני ארנונה ולגודי סמכותה.

באשר לאפיון הדיון בפני ועדת הערר לענייני ארנונה וכן לעצם האבחנה בין גוף מינהלי לגוף מעין-שיפוט, ראה את שנקבע בבר"מ 6986/12 נצב"א אחזקות 1995 בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית טירת הכרמל (פורסם בנבו, 20.01.2013) (כל ההדגשות במובאות שלחלן הוספו):

"ועדת ערר לענייני ארנונה – המסגרת הדיונית

6. ועדת הערר פועלת מכוח חוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), התשל"ו-1976 (להלן: החוק). סעיף 7 לחוק קובע כי שר המשפטים ישראי לקבוע בתקנות את דרכי ההגשה של ערר לפי החוק ואת סדרי הדיון הנהוגים בו. מכוח סמכות זו הותקנו תקנות הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) (סדרי דין בועדת ערר), התשל"ו-1977 (להלן: התקנות). עיון בתקנות מגלה כי לדיון לפני ועדת ערר מאפיינים של דיון מעין-שיפוט (ראו הנריק רוטטוביץ ואח' ארנונה עירונית ספר שני 1397 (מהדורה חמישית, ענבל וקנין צוקר עורכת, 2007) (להלן: רוטטוביץ)).

ובבר"מ 901/14 עבוד ויקטור נ' עיריית חיפה (פורסם בנבו, 06.07.2014) שם נקבע כי -

"מנהל הארנונה הוא גוף מינהלי, להבדיל מוועדת הערר שהיא גוף מעין-שיפוט, ועל כן, הכשרתו והגדרת תפקידו מתאימות פחות להחלטות בנושא של הארבות מועד, שגופים שיפוטיים ומעין-שיפוטיים מיומנים בקבלתן."

באשר למהות והבחנה ראה את שנקבע בפסק דינו של כב' השופט ניל הנדל בעניין עמ"נ (בי"ש) 15/05 מפעלי תובלה בע"מ נ' מנהל הארנונה של עיריית אילת (פורסם בנבו, 8.12.2006, ההדגשה הוספה-הח"מ):

"ומהו סיווגו של הגוף הרלוונטי לענייננו, היינו, ועדת ערר לענייני ארנונה? [...] כפי שנאמר לעיל, לעיתים קשה לסווג הליך כמנהלי או כשיפוט או מעין שיפוט. ברם, במקרה דנא, המלאכה אינה קשה. זאת בשל מאפיינים חיצוניים המקלים על ההכרעה והתייחסותה של הפסיקה למעמדה של ועדת ערר לענייני ארנונה. בעניין בג"צ 1661/05, [פורסם בנבו] שעסק בחוק פינוי פיצוי צוין כמבחן עזר:

"... על-אף הקושי במתן הגדרה ממצה, מקובל לומר כי מאפיין מרכזי של גוף או טריבוטל מעין-שיפוט טמון בהיותו פוסק בריב (Lis) בין שני צדדים הזאת על-פי הליך דמוי משפט. לשון אחר; נדרש משולש של שני צדדים מתדיינים וביניהם הרשות הפוסקת..."

בעניין מפעלי פלדה מאוחדים, התייחס כב' השופט גרוניס לועדת ערר לענייני ארנונה וקבע:

"לוועדת ערר הפועלת לפי החוק תפקיד שיפוט לחבריע בסכסוך בין הרשות המקומית, הגובה את הארנונה הכללית והמיוצגת לעניין ההליך ע"י מנהל הארנונה שהינו אחד מעובדיה, לבין האזרח הנדרש לשאת בארנונה הכללית..."

הנה כי כן, עסקינן בגוף הפוסק בריב בין שני צדדים. זאת ועוד, החלטת ועדת ערר בענייני ארנונה נתונה לביקורת שיפוטית של בית המשפט המנהלי לא במסגרת עתירה על החלטה של הרשות, קרי עתירה מנהלית, אלא במסגרת ערעור מנהלי בפני בית המשפט לעניינים מנהליים (ראה סעיף 6 לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו – 1976, וסעיף 7 לתוספת השניה של חוק בתי המשפט לעניינים מנהליים התש"ס – 2000, והשוות לסעיף 1 בתוספת הראשונה). לא בכדי המחוקק, בהקימו את בית המשפט לעניינים מנהליים, מצא לנכון לערוך

הבחנה בין עתירה מנהלית לבין ערעור מנהלי. אלו שני סוגים שונים של הליך. עתירה מנהלית מבקרת את החלטות הרשות כגוף מנהלי, וערעור מנהלי בוחן הכרעה הרשות כגוף שיפוטי או מעין שיפוטי. מתקין התקנות מגזיר בסעיף התגדרות את המונח "בית דין": "ועדת ערר וכל גוף אחר שתחלטתו נתונה לערעור לפי התוספת השניה לחוק" (תקנות בתי המשפט לעניינים מנהליים (סדרי דין), התשס"א – 2000). אמור מעתה כי עסקינן בגוף שיפוטי או מעין-שיפוטי ולא בגוף מנהלי."

זאת ועוד; כאשר גוף שיפוטי או מעין-שיפוטי (כגון ועדת הערר לענייני ארנונה) נותן את החלטתו המנומקת לגופו של עניין בערר שבכותרת, היינו- לאחר מכן החלטת סופית בערר, המסיימת את התהליך ויאשר היא בבחינת "פסק דין", פוקעת סמכותו של הגוף הזה לדון באותו ערר מחדש, אלא במקרים שבהם מחזירה ערכאות הערעור את התיק אל ועדת הערר מכל טעם שהוא.

עקרון זה של "סופיות הדין" הנובע מ"גמר המלאכה" (**Functus Officio**) ומיצוי הסמכות עם קבלת הכרעה במחלוקת, אף הוא מן המפורסמות ומחוזות אדן-יסוד בתורת המשפט.

בתי המשפט קבעו לא-אחת כי -

"נקודת המוצא העקרונית הינה, כי משניתן פסק-דין, מהווה פסק-הדין סוף פסוק להחלטה נוספת בעניין הפסק. זהו העקרון של 'מעשה-בית-דין'..." (ר' בג"צ 9060/08 עבד אלחגאני עבדאללה ואח' שר הביטחון ואח' -פורסם בנבו, דברי נבי הנשט גרוניס פסקה 6; וכן - בג"צ 3267/97 רובינשטיין נ' שר הביטחון פ"ד (2) 241, 244)

בתי המשפט גם הבהירו לא-אחת את מושכלות היסוד, שעם מתן הכרעה בהליך ממצח בית-המשפט את סמכותו לעניין זה יפים דבריה של כבי השופטת פרוקציה בע"א 9085/00 שטרית נ' אחיס שרביט חבלת לבגין בע"מ, פ"ד (5) 462 כאשר קבעה -

"עיקרון הוא כי בית-המשפט מסיים את מלאכתו וממצה את סמכותו עם מתן הכרעה במחלוקת. לאחר מתן פסק-הדין שוב אין ביזו להדרש פעם נוספת לנושא ההתדיינות, לחוסף על החלטתו, לגרוע ממנה או לתקנה אלא במסגרת הנוהרת לו בחוק ותיא בחזי טעות, כמשמעותה בסעיף 81 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 או במסגרת הבהרה הניתנת על-ידי בית-המשפט לפסק-הדין לצורך ביצועו על פי בקשתו של ראש ההוצאה לפועל מכוח סעיף 12 לחוק תחוצאת לפועל, תשכ"ז-1967. טעויות סופי עניינן תיקון שגיאות שחלו מחמת פליטת קולמוס או שמטה מקריות, טעות לשון, טעות בחישוב והוספת דבר באקראי, מדובר געיקף בשיבושים טכניים שחלו שניתן לתקנם בתוך 21 יום מיום מתן ההחלטה"

המשמעות הפשוטה של דברים אלו היא כי אם בית-משפט, שסמכותו רבה ונרחבת, ממצח את סמכותו החוקית עם מתן הכרעה במחלוקת, ואין ביזו להדרש שוב לנושא ההתדיינות לחוסף על החלטתו, לגרוע ממנה, לשנותה, לבטלה או לתקנה, קל וחומר ועדת ערר לענייני ארנונה ממצח את סמכותה במתן החלטתה ואין היא רשאית עוד, לדעתנו, לשנותה או לתקנה.

ביסודו של עיקרון זה עומד אינטרס הציבור, וכמותו אינטרס הצדדים להליך, כי יהיה סוף לדיוני משפט.

לשם ביטול ההחלטה ופתיחת הדין בהחלטה מחדש נדרשים טעמים מיוחדים וכנדי-משקל וכן קיומן של נסיבות מיוחדות, אולם כאלה לא חועלו על ידי העוררת ואינם מתקיימים בענייננו.

למעלה מן הצורך וכדי להפיק את הועת, נפרט מספר טעמים ונסיבות מיוחדות שהפסיקה הכירה בהם כמצדדיקו את ביטול ההחלטה: למשל - כאשר מדובר בהחלטה שניתנה במעמד צד אחד; כאשר ההחלטה ניתנה בהיעדר סמכות; כאשר הוגבל לאחר מות ההחלטה ראיות נוספות שיש בהם כדי לשנותה, ולא ניתן היה להשיגן בשקידה סבירה קודם למתן ההחלטה; כאשר ההחלטה ניתנה על בסיס תרמית; במקרה שפסק דין נתן תוקף להסכמת הצדדים בפשרה ואלו בקשו לאתר-מכן לתזור בהם מהסכמתם.

ודוק: בכל אותם מקרים שפורטו לעיל קיים אינטרס (לצדדים ולציבור) שהוא נוגד ובעל עוצמה, חועלו במשקלו על האינטרס (של הצדדים והציבור) בדבר סופיות הדין ויצביותה וודאותה של ההחלטה. אלו הם מקרים חריגים ובהתקיימם, שומה על הגוף השיפוטי להפעיל את כוחו בזחירת ובמשורה.

נוכח ונדגיש עוד, כי ההחלטות שזוהו כחברות חברה לא הוגשו לאחר שהצדדים קיבלו את יומם במינוי (כפי שפורט לנויל
התקיים זינו בפנינו במקום הצדדים ובאי כוחם ביום 22.12.2014, ולאחר שהצדדים הודו שלא לצל את מסגרת
חומן שהתעדה קצבה להם לבקשתם לנכר הגנה למשורה מוסלמת.

בהחלטותנו מיום 2 במרץ 2015 הבהרנו שהתעדה איננה רואה עצמה מוסמכת לבטל החלטות שניתנה תחת ידה.
וציינו עוד כי אין בכך כדי למנוע בעד הצדדים להגיע לחברות ולקססמות ביניהם ככל שיחפצו. דברינו אלו שריונים
וקיימים אף עתה.

בכל שמוי מהצדדים מבקש לבטל את החלטותנו, מחילה במנינו במובן הדרך להגיש תוך 45 יום ממועד קבלת
ההחלטות ערעור מינהלי לפני בית-המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים, זאת בהתאם
לצירוף החיקוקים הבאים: סעיף 25 לחוק בתי משפט לעניינים מינהליים התשי"ס-2000 וסעיף 7 לחוקספוט
חשיניה לונק זה, תקנות I ו-23 לתקנות בתי משפט לעניינים מינהליים (סדרי דין) תלש"א-2000, וסעיף 16 לחק
חרישיוות והמקומיות (ערר על קביעת ארענה כללית) התשל"ו-1976.

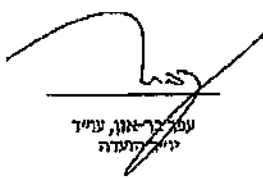
סיכומו של דבר, חקשה נלחית.

מזכרות הועדה המציא החלטות זו לצדדים בהחלטות.

ניתן תווט, 10 במרץ 2015, גולנד הצדדים.

שמואל יצחק עיני
חבר הועדה

ריסל עופר עיני
חברת הועדה

עמר בר-און עיני
יו"ר הועדה

ע"ר מס' 14-13/24
16 מרץ 2015

ועדת ע"ר לענייני ארנונה כללית
שליד עיריית הוד השרון
בפני ההרכב:

עו"ד עפר בר-און (יו"ר), עו"ד רויטל עופר, עו"ד שמואל יצחק

העוררת:

ספרינט מוטורס (סונול) בע"מ

[Redacted]

-נגד-

המשיב:

מנהל הארנונה, עיריית הוד השרון

[Redacted]

פרטיבל

עו"ד שלומית גבע: אני מופיעה גם בשם חברתי עו"ד רינה צדקה ב"כ העוררת, ואני מבקשת להגיש לאישור הוועדה את הסכם הפשרה. למען הגילוי הנאות מצד העירייה חסרה חתימה של העירייה ואני מתחייבת להגיש את ההסכם החתום כדין תוך שבוע ימים. לצורך העניין אבקש לראות את הסכם הפשרה כפי שהוא מוגש כמוסכם לצורך אישורו. אני מבקשת אפוא, בשם מרשתי העירייה ובשם העוררת, לאשר את הסכם הפשרה ולתת לו תוקף של החלטה ללא צו להוצאות.

החלטה

אנו מאשרים את הסכם הפשרה ונותנים לו תוקף של החלטה. אין צו להוצאות.

ניתן היום 16.3.15, במעמד ב"כ המשיב

[Signature]
שמואל יצחק, חבר

[Signature]
רויטל עופר, חברה

[Signature]
עופר בר און, יו"ר הוועדה